

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΒΑΒΩ Η ΤΑΣΙΑ

(Ο Μάρκος Ασύγρης δὲν ἔχει ἐγᾶλε ἀμέτρητες ποιητικές συλλογές ὅπως τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι! Τὰ τραγούδια του ὅμως εἶνε ἀπὸ τὰ καλύτερα, ἀπὸ τὰ ὑραιότερα, τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως.)

Σὰν ἦσαν ἄμετροι οἱ ὄχτροι
τὸ πῆραν τ' ὁμορφο καστρί:
ἔουραν σελάρους νιὸς καὶ νιές,
πῆραν κι' ἀσήμια θνημοιές.
Κι' ὄχτρος τὸ Γιάννο ἀποθιμᾶ,
μὰ ἐκεῖς στὸ σπῆτι πολεμᾶ
γύρω τραγῆρω ἔχουν ἔρτεϊ,
μ' αὐτὸς ἀλόγα τους κορατεῖ.
Κοντὰ του ἡ Βάβω του ἡ Τασιά
βάνει καινούρια φορεσιά:
κ' ἡ νιὰ γυναῖκα του ἡ Μαρώ
κάνει στὸ κόσμοια σταυρό.
Καὶ τ' ὄστρο ἡ κόρη του, ἡ Αὐγή,
σκυμμένη κάνει προσουκή.
Σὰ φῶρεος τῆ φορεσιά
τοῦ εἶπε ἡ Βάβω του ἡ Τασιά:
« Ἄκου, παιδί μου δασέ, Γιανιά,
μὴ μᾶς ντροπιόσεις τῆ γενιά,
Ἐχεις γυναῖκα πὺν εἶνε νιὰ
κ' ἔχεις κοπέλλα παρανιά
δῶος εὐ μᾶς μιὰ μαγαζιά
κ' ὕστερα βάλε μας φωτιά »

καὶ μέο' στὴν πρώτη τὴν αὐγή
πετάξου εὐο μέο' στὴ σφαγή!
— Μάννα μου, δὸς μου τὴν εὐκή!
— Μ' ὄλη μου, γιέ μου, τὴ ψυχῆ,
ἀρκοῦδι νάβγεις τὸ ταχῆ.

Κατάσθηθα τὴ μαγαζιά
ἐδέχηκ' ὕστερα ἡ χογιά:
κ' ἡ νιὰ γυναῖκα του ἡ Μαρώ
τὸν ἄσπρο ἔδωκε λαμὸ
κάτ' ἀπ' τὰ δόξανθα μαλλιά
κοιτὰ στὶς δνὸ σειρές φλουριά.
Καὶ μέο' στὰ χέρια ἡ Αὐγή κρατεῖ
τὴν δλοδάκουτη μορφή
καί, στὴ θεομή τὴν προσουκή
ἔφρυ' ἡ ἄσπρη τῆς ψυχῆ.
Κ' ἐκεῖ ποῖ σφάγιτκ' ἡ Τασιά
γίνηκε ὕστερη ἐκκληριά.
Κ' ἐκεῖ ποῖ σφάγιτκ' ἡ Μαρώ
σταίνουιν οἱ νοὶ κ' οἱ νιές χορό,
κ' ἐκεῖ ποῖ πλάγασ' ἡ Αὐγή
πλήθος τὰ κοῖνα ἔχουν βγει.

Μάρκος Ασύγρης

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Τὸν καιρὸ πὺν ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, δηλαδή διὰδοχος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος Ὁσ πατέρας τοῦ σημερινοῦ βασιλέως, ἐπήγαγε συγχά στὸ Παρίσι συντροφιὰ μ' ἓνα φίλο του, τὸν Τσάρλς Μπέρεσοφοδ.

Ἐνα βράδυ, τὴν ὥρα πὺν ἔβγαιναν ἀπὸ κάποιο Παρισινό θέατρο, οἱ δνὸ φίλοι ἐμάλιωσαν μὲ κάποιο μεθυσμένο ἀμαξᾶ, πὺν τους φέρθηκε πὺνδ πρόστυχα.

Ἐνας ἀστυφύλαξ ἐπενέβη καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς τοῖτες ἥρωες τοῦ ἐπεισοδίου τὰ ὄνοματά τους.

Ἄν καὶ δὲν μποροῦσος νὰ κατηγορηθῆ γιὰ τίποτε, ὁ μέλλων βασιλεὺς ἐπροτίμησε νὰ μὴ φανερωθῆ.

Γι' αὐτὸ εἶπε κορυὰ τοῦ συντρόφου του:

— Θὰ πάρω τὸ ὄνομά σου, φίλε μου. Βρῆς σὺ κανένα ἄλλο!

Ἄταν πὸς λίγο ὁ ἀστυφύλαξ τὸν ρώτησε, ὁ διὰδοχος τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου εἶπε:

— Τσάρλς Μπέρεσοφοδ.

— Καὶ σῆς πὺς λεγόσαστε; ρώτησε κατόπιν ὁ ἀστυφύλαξ τὸ συνοδό τοῦ πρίγκηψος.

Τότε ὁ Τσάρλς Μπέρεσοφοδ ἀπάντησε μὲ ἀφάνταστο τουπέ:

— Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας!...

διὰ τοῦ ἐκείνου παραδείγματος.***

Τέτοια ψυχῆ, τέτοιο ἐθνοισαισμό, τέτοια μέσο ἔβαλε σιὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ ὁράμαλι ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Ἦταν ἡ νομομαγία τοῦ Λαυῖδ καὶ τοῦ Γολιάθ. Καὶ ὁ Λαυῖδ ἐνίκησε. Ἀκα α λοιπὸν τὸν ἀπεθῶσε ὁ λαὸς δταν ἐγύρισε στὴν Τριπολιτοᾶ νικητῆς καὶ τροπαιεῦχος.

Ἄ λαὸς τ' ὄνομά του μοναζὰ εἶχε στὸ στόμα του. Ἐτρεξε εἰς τὸν Ἀγλαδόκαμπο νὰ τὸν ἀπαντήσῃ. Ὅλοι τότε φιλοῦσαν, γελῶσαν ἔκλαμαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Οἱ παπάδες βγήκανε μὲ τὰ ἱερά, μὲ τὸ Ἐθαγγέλιο καὶ μὲ τὶς εἰκόνας. Στους δρόμους, στὰ μαγαζιά θγαυνοῦσαν ὄλοι:

Τοῦ Λεωνίδα τὸ σπαθί
Κολοκοτρώνης; τὸ φορεῖ,
Τουκοῦσ οἶν τὸ ἰδίη λιγῶνει
καὶ τὸ αἶμα του παγῶνει!

Ἄ Κολοκοτρώνης μπῆκε στὴν Τριπολιτοᾶ μὲ τοὺς βρόντους τῶν κανοινῶν, καβάλλα σ' ἓνα ἄλογο ἀράπικο τῆς Συρίας, σιρωμένο μὲ σιρτζαντὲ γαλάζιο, κεντημένο μὲ χρυσὰ μισοπέγγαρα, λάφυρο πλοῦσιου κανενὸς μπῆτῆς Τριπολιτοᾶς.

Γύρω του ἡ κανονιές, ἡ τουφεκιές κ' ἡ φωνές τοῦ λαοῦ γεμίζανε τὸν ἀέρα. Λεζιά κι' ἀριστερά ἐρχόταν κορβάλλα τὰ παιδιὰ του καὶ ἄλλοι διζοὶ του. Ἄλλοι καβαλλόρηδες γεμάτοι ἰδρωτὰ καὶ κορυμαχί, τρέχανε μπροστὰ καὶ σπρωχῶνε τὸν κόσμο νὰ παραμερῆσῃ. Στὸ μετωπὸ του, μανοισμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ Μωριά, στὰ πυκνὰ καὶ ζαρωμένα φουδία του, ἦτανε ζωγραφισμένη μὲ περιφάνεια συγγρατηγῆ. Τὰ μέλη τῆς Πελοποννησιακῆς Γερονσίας πῆγαν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν. Ἄ Κολοκοτρώνης τοὺς δεχθῆκε ὑψηλόφρονα, καλλιμένος καὶ μὲ σκεπασμένο κεφάλι.

Ἄ Ἱστορικός

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἄ Χάρντεν μισάνθρωπος

Ἄ μεγάλος γερμανὸς φιλέλλην καὶ γνωστὸς δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς Μαξιμιλιανὸς Χάρντεν, ὁ ὁποῖος πέθανε πρὸ μηνὸς πρίπου, ἐγκαταλειμμένος ἀπ' ὄλους σχεδὸν τοὺς φίλους του, δὲν ἐπίστευε καὶ πολὺ στὶς μεγάλες ἀνθρώπινες ἀρετές: στὴν καλοσύνη, στὴν εὐγνώμοσύνη, στὴ φιλία καὶ στὴν ἀγάπη. Σὲ στιγμές πὺν διηγετο κοίσεις μισανθρωπίας. Εἶχε γράψει γι' αὐτῆς πολὺ πικρὰ λόγια ὅπως π χ.

«Ὅ ἄνθρωποι κάνουν ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ φαθοῦν καλοὶ μὰ δὲν κατορθώνουν νὰ ξεγελάσουν παρὰ μόνο τοὺς ἡλιθίους.»

Χάρντεν καὶ Βίσμαρκ

Τὴ μισανθρωπία του ὁ Χάρντεν τὴν εἶχε ἀπὸ νέος, ὅταν ἀκόμη ζοῖσε ὁ Βίσμαρκ τοῦ ὁποῖου ἦταν φίλος κ' ἐμπιστος. Ἐξ ἄλλου ὁ Βίσμαρκ δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ τοῦ τὴν μεῖωση, ἀπεναντίας, κάθε τόσο μιλῶνιαις του γιὰ διαφόρους ἀνθρώπους τοῦ τὴν ἐτίσνε.

Μιὰ μέρα πὺν ὁ Βίσμαρκ μιλοῦσε ἀσυστηρὰ γιὰ κάποιο βερολινεὺς τραπεζίτη, φίλο τοῦ Χάρντεν, ὁ τελευταῖος προσηπαθοῦσε μὲ κάποια δειλία νὰ τὸν ὑπερασπισθῆ στὸ Σιδερένιο Ἀρχικαγκελάριο.

— Ἄ τόσο, εἶπε, ὁ τραπεζίτης αὐτῆς σᾶς θεωρεῖ ὡς πολὺ μεγάλο ἄνθρωπο.

Ἄ Βίσμαρκ τότε χαμογέλασε περιφρονητικὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε: — Πῶσο ἄνθρωποι θὰ μᾶς ἐκτιμοῦσαν λιγώτερο ἀπ' ὅτι μᾶς ἐκτιμοῦν τώρα, ἂν ἔμεις τοὺς ἐκτιμοῦσαμε περισσότερο!...

Ἐμπόριο αὐτογράφων

Ἄ σημερινὸς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος V δ ηγεῖτο τελευταῖα σ' ἓναν Ἀγγλο δημοσιογράφου, ὅτι δταν ἀκόμα ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας καὶ φοιτητῆς στὴν Ὁξφόρδη, ἔγραψε κάποτε στὴ μάμη του τὴ βασίλισσα Βικτωρία, ζητώντας τῆς χρήματα. Ἐκείνη ἀντὶ χρημάτων τοῦ ἔστειλε μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη... συμβουλές περὶ οἰκονομίας. Χωρὶς νὰ χάσῃ ὅμως καιρὸ ὁ Γεώργιος γιὰ νὰ βρῆ τὰ χρήματα τῶν ὁποίων εἶχε ἀνάγκη πώλησε τὸ γραμματῆς ὑψηλῆς του μ' ἄμης σ' ἓνα μινιῶδη συλλέκτη αὐτογράφων. Ἄ βασιλίσσα τὸ ἔμαθε αὐτὸ κ' ἀπὸ τότε, ὡς ἄμας ἔγραψε στὸν ἐγγονὸ τοῦ ἔστειλε συγχρόως ἓνα θαλαμηπόλ, ὁ ὁποῖος περιέριμε νὰ διαβάσῃ ὁ πρίγκηψ τὴν ἐπιστολὴ καὶ νὰ τὴν πᾶρη πίσω γιὰ νὰ μὴν τὴν πωλήσῃ.

Ἄ δειλία τοῦ Λαφόργκ

Ἄ Γάλλος συγγραφεὺς καὶ ποιητῆς Γουσταῦος Κάν διηγείτο τελευταῖα ὅτι δταν πρωτογνωρισθῆκεν μὲ τὸν μεγάλο συμβολιστὴ ποιητῆ Ἰούλιο Λαφόργκ, ἔδωσαν ραντεβῆ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα σ' ἓνα καφενεῖο τοῦ Μονπαρνάς.

Ἄ Κάν ἐπῆγε τὴν ὄρισμένη ὥρα στὸ ραντεβῆ κ' ἀφοῦ περιέμεν ἄρεκτὰ τὸ Λαφόργκ, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε εἰκοσι χρόνων— μὴ βλέποντάς τον νύρχεται σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ.

Καθῶ, ἔβγαινε ἔξω εἶδε μπρὸς στὴν εἴσοδον τοῦ καφενεῖου τὸν ποιητῆ.

— Γιατὶ κάθεστε ἐδῶ; τὸν ρώτησε.

— Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ πῶ μὲτα, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνο.

Καί, ὅπως τοῦ ἐξήγησε κατόπι, δὲν εἶχε πατήσαι ἀκόμα τὸ πόδι του σὲ καφενεῖο, μολονότι εἶταν εἰκοσι χρόνων κ' εἶταν πιά διουσημος ὡς ποιητῆς!...

Ἄ κυρία Φόρντ καὶ οἱ ζωγράφοι

Ἄ ἡ γυναῖκα τοῦ πολυεκατομμυριούχου Ἀμερικανοῦ κατασκευαστοῦ αὐτοκινήτων Φόρντ, εὐρισκομένη πρὸ μηνὸς στὸ Παρίσι, θέλησε μὲ τοὺς φίλ υς τῆς νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ καλλιτεχνικὰ κέντρα τῶν νέων ζωγράφων καὶ ν' ἀγοράσῃ μερικοὺς πίνακας. Ἐπῆγε πράγματι σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ στὸ Μονπαρνάς, ὅπου, καθὼς εἶταν φυσικό, οἱ καλλιτέχναι τὴν περιστοιχισαν μὲ προσθυμία.

Θέλοντας νὰ φανῆ εὐχάριστη, ἡ κυρία Φόρντ διετάξεν νὰ φέρουν σαμπάνια.

Ἄπὲρ τίνος θὰ πῶιμε; ρώτησε ὠφάνωντες τὸ ποτήρι της.

Ἄπὲρ τοῦ Σάκκο καὶ τοῦ Βαντσέτι, φώναξε τότε ἓνας νέος αὐστριακὸς ζωγράφος γνωστὸς γιὰ τὰ ἐπαναστασιακά του αἰσθηματα.

Φυσικὰ οἱ ἄλλοι ζωγράφοι ζήτησαν συγνώμη γιὰ τὴν κάπως προσβλητικὴ γιὰ τὴν Ἀμερικανίδα πολυεκατομμυριούχου πρόποση τοῦ συναδέλφου του, μὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ φύγῃ ἡ κ. Φόρντ χωρὶς ν' ἀγοράσῃ οὔτε ἓνα πίνακα!